

Arrest

nr. 234 807 van 2 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 25 juni 2019, waaruit blijkt dat de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cali (departement Valle del Cauca) en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. Meerdere van uw broers waren in Colombia betrokken bij de M-19 (Movimiento 19 de Abril; Beweging van 19 april) maar jullie spraken hier thuis nooit over en u wist zo goed als niets van hun betrokkenheid of activiteiten. In 1986 zag u uw broer Al. (O.V. X), die ook betrokken was bij de M-19, door de autoriteiten van een bus gehaald worden. U slaagde erin uw broer te lokaliseren en druk te zetten door een klacht in te dienen bij het parket, waarop uw broer vrijgelaten werd. Hierna werd u door de autoriteiten geïnterviewd en kwam u er achter dat er soms mensen naar u vroegen bij uw echtgenoot en bij uw bureaus. U besloot hierop met uw gezin te verhuizen naar een andere wijk in Cali. U kwam te weten dat uw broer Ad. eind jaren 1980 zonder uw medeweten vergaderingen van de M-19 in uw huis organiseerde wanneer u afwezig was, waardoor u nog meer in het vizier van de autoriteiten terecht kwam. In 1990 werd uw broer Ad. vermoord omwille van zijn betrokkenheid bij de M-19. In 1993 werd uw broer F., die evenwel niet betrokken was bij de M-19, vermoord, naar jullie vermoeden om de familie angst in te boezemen. U verhuisde nogmaals en trachtte onder de radar te blijven. Uw broer Ale. verliet Colombia en reisde naar België, waar hij op 4 juni 1996 een verzoek om bescherming indiende, hetgeen hem op 29 oktober 1996 door het Commissariaat-generaal werd toegekend. Op 17 december 1996 diende uw broer Ab. (O.V. X), die eveneens betrokken was bij de M-19, in België een verzoek om bescherming in waarin op 19 maart 2001 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen daar hij geen gevolg had gegeven aan een vraag om inlichtingen en er was vastgesteld dat hij bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd gemachtigd tot onbepaald verblijf in België. Op 4 november 1997 diende ook uw broer J. (O.V. X) in België een verzoek om bescherming in, waarin het Commissariaat-generaal op 15 juni 2006 vaststelde dat ook hij bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd was tot onbepaald verblijf in België. Uw zus L. (O.V. 4.861.742) diende op 11 augustus 1999 eveneens een verzoek om bescherming in in België, waarin op 18 april 2000 door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing werd genomen. U voelde zich in Colombia gezocht en besloot rond de eeuwwisseling apart van uw echtgenoot en jullie drie dochters te gaan wonen, in de hoop uw gezin hiermee te beschermen. Uw echtgenoot en uw dochters werden in de hier op volgende jaren geregeld naar u gevraagd door vreemden. Zo werd uw echtgenoot soms gevraagd waar u was en werden uw dochters naar u gevraagd in de wijk waar ze woonden maar ook op hun werk. Ook uw broer G. (O.V. X) werd in Colombia gezocht en ook hij vluchtte naar België, waar hij op 3 maart 2003 een verzoek om bescherming indiende, hetgeen hem op 15 mei 2003 door het Commissariaat-generaal werd geweigerd. Het beroep dat hij indiende bij de Raad van State werd verworpen. Uw moeder verbleef afwisselend bij haar kinderen in België en in Colombia, totdat zij enkele jaren geleden besloot zich definitief in België te vestigen, waar al haar kinderen ondertussen over een verblijfsvergunning beschikten. Uzelf en uw gezin waren steeds waakzaam in Colombia. U bleef alleen wonen en werkte als leverancier van zuivelproducten waardoor u geen vaste werkplaats had en u nooit lang op een vaste plaats verbleef. In 2007 werd Jo., de zoon van uw broer Ab. die in België woont, in Colombia vermoord nadat hij vanuit België naar Colombia was teruggekeerd om zijn moeder te bezoeken. Uw familie vermoedde dat Jo. gedood was omwille van de vroegere betrokkenheid bij de M-19 van zijn ooms/uw broers. U veranderde geregeld van woning en in 2008, nadat u van een buurvrouw had gehoord dat er opnieuw naar u gevraagd was in de wijk, verbleef u gedurende drie maanden bij uw schoonbroer in het departement Narino. Op 15 april 2014 werd u in Cali, in een wijk waar uw moeder nog over een huis beschikte, aangereden door een man op een motor. U vermoedde dat dit een aanval van uw belagers betrof die u hadden weten te vinden en dook gedurende anderhalve maand onder bij uw dochter K., die in Bogota studeerde. Nadat u was teruggekeerd naar Cali meldde K. u dat ze sinds uw verblijf bij haar naar u gevraagd was door vreemden en dat ze had vastgesteld dat er onbekenden onder haar appartement stonden die haar in de gaten hielden. Uw dochter verhuisde hierop naar een andere woning in Bogota. U voelde zich onveilig in Colombia en vreesde dat u uw gezin in gevaar bracht. U besloot naar België te reizen, waar u op 15 december 2015 aankwam.

U hoopte dat de situatie in Colombia zou veranderen en dat u snel zou kunnen terugkeren naar Colombia, maar nadat u een jaar in België had verbleven stelde u vast dat uw gezin nog steeds naar u gevraagd werd en besloot u dat u nooit veilig zou zijn in Colombia. Op 9 december 2016 diende u in België een verzoek om bescherming in. U wenst niet terug te keren naar Colombia uit vrees vermoord te worden door uw belagers, die volgens u tot de Colombiaanse autoriteiten behoren en die u viseren omdat ze u linken aan de politieke activiteiten van uw broers destijds en waarvan u vermoedt dat ze u eveneens een belangrijke politieke betrokkenheid toewijzen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 6 mei 2015; een kopie van de overlijdensakte van uw neef G.A.J., uitgereikt op 27 juni 2007; en uw elektronische vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U verklaarde Colombia te hebben verlaten omdat u sinds 1986 gezocht wordt door de Colombiaanse autoriteiten die u linken aan de politieke activiteiten van uw broers destijds en waarvan u vermoedt dat ze ook u een politieke betrokkenheid toewijzen (CGVS I, p. 8, 11, 13, 17; CGVS II, p. 9, 15-16).

U heeft evenwel geenszins aannemelijk gemaakt dat u omwille van de politieke betrokkenheid van enkelen van uw broers bij de M-19 in de jaren 1980 en 1990 en uw mogelijke bijdrage aan de vrijlating van uw broer Ale. in 1986, tevens ook na het vertrek van uw broers uit Colombia (in de periode 1996-1997), actueel gezocht wordt door de Colombiaanse autoriteiten.

Vooreerst stemt uw houding geenszins overeen met iemand die reeds langer dan 30 jaar gezocht wordt door de autoriteiten. Zo dient vastgesteld te worden dat u Colombia op legale wijze en met uw eigen paspoort verliet, nadat u het paspoort op 6 mei 2015 in ontvangst had genomen van de autoriteiten. Dat u, die de Colombiaanse autoriteiten vreest, zich bij diezelfde autoriteiten aanmeldt voor de aanvraag van een paspoort, zet de geloofwaardigheid van uw actuele vrees danig op de helling. Uw argument dat u geen misdaad heeft gepleegd en dat de autoriteiten mensen enkel in het geheim vermoorden en niet op klaarlichte dag (CGVS I, p. 15) is geenszins overtuigend, temeer daar u stelde zich na de aanrijding in mei 2014 niet bij de autoriteiten te hebben aangemeld gezien zij het zijn die u vervolgen en u zich moeilijk kon gaan aanmelden bij uw belagers (CGVS I, p. 9) maar u zich minder dan een jaar later wel aanmeldde bij diezelfde autoriteiten voor de aanvraag van een paspoort.

De vaststelling dat u reeds op 15 december 2015 aankwam in België maar dat u pas een jaar later, op 9 december 2016, een verzoek om bescherming indiende stemt evenmin overeen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u na uw aankomst in België hoopte dat de situatie in Colombia zou veranderen en dat het probleem zou weggaan, waarop u zou kunnen terugkeren naar Colombia. Pas toen u vaststelde dat dit niet het geval was en uw veiligheid in Colombia nog steeds op het spel stond, besloot u in België een verzoek om bescherming in te dienen (CGVS I, p. 6, 15; CGVS II, p. 3). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn/haar land van herkomst loopt mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij na aankomst zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Bovendien zijn uw verklaringen als zou u meer dan 30 jaar actief gezocht worden door de Colombiaanse autoriteiten maar moeizaam te stoken met de door u geuite hoop dat uw probleem zomaar zou verdwijnen na enkele maanden in het buitenland te hebben verbleven (CGVS I, p. 6, 15; CGVS II, p. 3).

Ook de houding van uw familieleden stemt niet overeen met uw verklaringen als zou uw hele familie gevisieerd worden en u ook voor hun veiligheid vreest (CGVS I, p. 4, 7, 16; CGVS II, p. 15). Zo verklaarde u dat uw oudste dochter Je. u in juli 2018 samen met uw kleindochter kwam opzoeken in België. Na een verblijf van drie weken keerden uw dochter en kleindochter terug naar Colombia, waar ze in Cali bij uw echtgenoot wonen. Uw dochter K. reisde in januari 2019 naar België en verbleef hier nog ten tijde van uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde evenwel dat uw dochter van plan was eind januari 2019 terug te keren naar Colombia waar ze haar studies in Bogota zou verderzetten (CGVS II, p. 2-3). U verklaarde voorts dat uw moeder, sinds het merendeel van haar kinderen in België verbleef en hier over een verblijfsvergunning beschikte, afwisselend in België en in

Colombia leefde en zodoende over en weer reisde, totdat ze zich enkele jaren geleden definitief in België vestigde (CGVS I, p. 3). De vaststelling dat uw familieleden zonder enig probleem Colombia uit en inreizen, zet de geloofwaardigheid van uw bewering dat ook uw familieleden geviseerd, bedreigd en aangesproken worden, ernstig op de helling.

Overigens is het allerm minst geloofwaardig dat indien de Colombiaanse autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn en teneinde u te vinden uw familieleden in de gaten houden, hen naar u vragen en bedreigen en ook uw bure n aangespreken (CGVS I, p. 6-10, 12; CGVS II, p. 3-6, 8-11), zij er pas na 30 jaar in geslaagd zouden zijn u te vinden, toen u op 15 mei 2014 aangereden werd door een persoon op een motor. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u vaak verhuisde en noch over een vaste woonplaats noch over een vaste werkplaats beschikte, u weinig buiten kwam en low profile trachtte te leven (CGVS I, p. 7, 10, 13, 16; CGVS II, p. 6-7, 10), is geenszins overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u steeds in Cali bleef wonen en dat u de jaren voor uw vertrek uit Colombia niet alleen in dezelfde wijk als uw gezin maar zelfs in dezelfde straat als uw gezin woonde, slechts vier huizen verder (CGVS I, p. 5, 16; CGVS II, p. 6-7). Mochten de autoriteiten u daadwerkelijk zoeken is het geenszins aannemelijk dat ze er niet achter zouden komen dat u slechts enkele huizen verwijderd van uw gezin woont, temeer daar u stelde dat uw familieleden en zelf bure n naar u gevraagd werden in de wijk (CGVS I, p. 7, 8, 10; CGVS II, p. 11). Ook uw verklaring als zouden uw belagers u nooit gevonden hebben omdat u veel werkte en u vroeg naar uw werk vertrok en erg laat thuiskwam en u verder niet veel buiten kwam (CGVS I, p. 7, 10, 16; CGVS II, p. 7, 10), is geenszins overtuigend. Uit uw verdere verklaringen blijkt immers dat u tot een jaar voor uw vertrek naar België als leverancier van zuivelproducten werkte en u in deze functie in verschillende wijken, dorpen, steden en zelfs buiten het departement Valle del Cauca leveringen deed aan winkels (CGVS I, p. 4-5, 16-17; CGVS II, p. 8), waaruit afgeleid kan worden dat u veel op de baan en op straat was, hetgeen geenszins correspondeert met uw verklaringen als zou u nooit buiten komen en uw belagers u zodoende niet hebben kunnen vinden de afgelopen 30 jaar. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat u uw gezin nog vaak zag in Cali en dat jullie elkaar voornamelijk op straat en in parken ontmoetten en heel uitzonderlijk in uw woning (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 7).

Bovendien is uw, overigens strikt hypothetisch vermoeden door de Colombiaanse autoriteiten als een grote vis en als lid of zelfs leider van de groep (de M-19) te worden aanzien (CGVS I, p. 11, 13; CGVS II, p. 8-9, 16), allerm inst geloofwaardig, temeer daar u verklaarde nooit politieke activiteiten te hebben ondernomen, nooit betrokken te zijn geweest bij de M-19 en u bovendien nauwelijks op de hoogte was van de politieke activiteiten en betrokkenheid bij de M-19 van uw politiek actieve broers (CGVS II, p. 5, 11-12; CGVS II, p. 9, 11, 15, 16), die Colombia overigens reeds in 1996-1997 hebben verlaten. Hier dient aan toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de M-19 reeds in de late jaren '80 gedemobiliseerd werd en dat de beweging toen een politieke partij werd, de 'Alianza Democrática M-19' (de M-19 Democratische Alliantie). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat uw bewering als zouden de Colombiaanse autoriteiten gedurende 30 jaar actief op zoek geweest zijn naar u, zonder te weten wie u écht bent, allerm inst geloofwaardig is.

Dat de Colombiaanse autoriteiten u na 30 jaar nog steeds zouden zoeken, dat men uw familie vindt en hen aanspreekt en in de gaten houdt maar dat ze u zelf nooit gevonden zouden hebben en u in die 30 jaar ook nooit aangesproken zou zijn (CGVS I, p. 8-10; CGVS II, p. 9, 10), mist dan ook elke overtuigingskracht en is volstrekt onaannemelijk.

Gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Colombiaanse autoriteiten sinds meer dan 30 jaar op zoek zijn naar u, heeft u evenmin het incident waarbij u op 15 mei 2014 door een van uw belagers omver gereden zou zijn, aannemelijk weten te maken. U legde bovendien ook geen enkel begin van bewijs van dit incident neer, niettegenstaande uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor medische zorgen naar een ziekenhuis begaf (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 8).

Hoe dan ook, baseert u de omstandigheden van dit incident louter op vermoedens, u stelde immers te vermoeden die dag door uw belagers gelokaliseerd en omver gereden te zijn en hieruit te begrijpen dat ze het verleden nog niet vergeten waren (CGVS I, p. 8-9, 10; CGVS II, p. 8-9). Gevraagd of er bij het incident in mei 2014 iets werd gezegd waardoor bovenstaand vermoeden bevestigd werd, stelde u dat u de dader noch zag noch herkende en dat er niets werd gezegd, dat de motorrijder enkel terug op zijn motor stapte en wegreed (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 8). Overigens stemt uw houding ook hier niet overeen met iemand die daadwerkelijk gezocht wordt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u na het incident in mei 2014 nog vijf maanden (tot in oktober 2014) bleef werken en dat u vervolgens nog meer dan een jaar wachtte alvorens u Colombia in december 2015 verliet (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8-9).

Wat het overlijden van uw neef Jonathan betreft, die in 2007 stierf nadat hij vanuit België, waar hij woonde, naar Colombia was gereisd om zijn moeder te bezoeken, dient eveneens opgemerkt te worden dat u zich enkel op vermoedens baseert. Zo vermoedde u dat uw neef werd vermoord louter omdat hij deel van de familie is maar blijkt uit uw verdere verklaringen dat u niet weet wie de dader was en dat u of uw familie nooit contact met de autoriteiten die de moord zouden onderzoeken had, noch met de moeder van uw neef, die nog in Colombia verblijft en waarvan u niet weet of zij bij de autoriteiten navraag deed over het onderzoek (CGVS I, p. 8, 14-15; CGVS II, p. 16).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen die de kern van uw asielrelaas vormen. U heeft dan ook niet aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Cali (departement Valle del Cauca). In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name Bogota.

Betreffende de veiligheidssituatie in Bogota dient opgemerkt te worden dat in de hoofdstad criminaliteit bestaat maar dat deze wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en diefstal en dat de Colombiaanse autoriteiten stappen ondernemen om deze criminaliteit te bestrijden. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de gerechtelijke politie in 2018 bijkomende manschappen inzette om de strijd tegen diefstal te intensifiëren en er binnen het parket een bijkomende cel werd gecreëerd die zich toelegt op de ontmanteling van criminele bendes. Voorts blijkt uit de informatie dat de Colombiaanse autoriteiten de afgelopen jaren tientallen notoire bendes hebben aangehouden en veroordeeld, die de regio van Bogota teisterden met geweld, drugshandel en afpersing. In 2018 alleen al werden in Bogota 27 bendes ontmanteld en bijna 250 mensen aangehouden voor bendegerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u universitaire studies heeft gevolgd (evenwel niet afgemaakt), dat u in Colombia steeds heeft gewerkt en dat u, nadat u uw werk als leverancier van zuivelproducten kort voor uw vertrek naar België had opgegeven, nog een bron van inkomsten vond via een bedrijf waar u een percentage kreeg van aankopen die mensen online deden (CGVS II, p. 8-9; Verklaring DVZ, vraag 11, d.d. 23-12-2017). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u ook in Bogota een nieuwe baan zult vinden. Uw argument, namelijk dat u zich in dat geval zult moeten registreren bij de autoriteiten en uw belagers u zullen vinden (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 17), kan gezien het vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas niet in aanmerking genomen worden. Er dient ook opgemerkt te worden dat u over de nodige financiële middelen bezit om een eventuele verhuis naar Bogota te realiseren. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw twee dochters Ca. en Je. in Cali werken in respectievelijk een winkel en een ziekenhuis en dat uw dochter K. in Bogota woont en er studeert (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 2-3, 9). Twee van uw dochters en uw kleindochter reisden de afgelopen maanden overigens naar België om u te bezoeken (CGVS II, p. 2-3). Overigens dient erop gewezen te worden dat u over meerdere broers en een zus beschikt die in België over een verblijfsvergunning beschikken en kan er van uitgegaan worden dat ook zij u financieel kunnen helpen een dergelijke verhuis te realiseren. Bogota is u overigens niet volstrekt vreemd. Zo verklaarde u dat u er eens met uw echtgenoot geweest bent, dat u uw dochter hielp met haar verhuis naar de hoofdstad, dat u in 2014 gedurende anderhalve maand bij uw dochter in Bogota verbleef en dat uw dochter nog steeds in Bogota woont (CGVS I, p. 9-10, 13; CGVS II, p. 8, 12, 17). U stelde in Bogota nooit problemen te hebben gekend (CGVS II, p. 10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u tijdens uw verblijf bij uw dochter gedurende anderhalve maand niet buiten kwam en dat uw dochter hierna wel naar u gevraagd werd door uw belagers (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 9-10), kan gezien het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid evenmin in aanmerking genomen worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich, ongeacht de aanwezigheid hier van uw familie, in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw papsoort staat immers louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan, waar de kopie van de overlijdensakte van uw neef zijn overlijden staat, waar evenmin aan wordt getwijfeld maar waaruit geenszins blijkt wat de omstandigheden van zijn overlijden waren.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat uw broer Al. (O.V. 4.535.064) in België werd erkend als vluchteling, evenmin iets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers op haar individuele intrinsieke merites beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 maart 2019 een schending aan van *“artikels 48/3, 48/4, a) en b), 48/6, §5, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*.

Verzoekster haalt aan dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat *“het niet geloofwaardig is dat verzoekster, die de Colombiaanse autoriteiten vreest, een paspoort heeft aangevraagd bij diezelfde autoriteiten in 2015”* en betoogt dat dit *“geen afbreuk [doet] aan haar vrees voor vervolging, wel integendeel”*. Verzoekster legt uit dat het aanvragen van haar paspoort immers een noodzakelijke stap was om te kunnen vluchten naar België. Zij wijst erop dat uit haar verklaringen blijkt hoe complex de vrees is die zij en verschillende van haar familieleden hebben in Colombia en voert aan dat het feit dat *“zij zich tot de autoriteiten wendde die verantwoordelijk zijn voor het afleveren van een paspoort, geen afbreuk [doet] aan de vrees voor vervolging die zij heeft en die haar en haar familie reeds in het verleden troffen”*.

Wat betreft haar laattijdige verzoek om internationale bescherming, verwijst verzoekster naar haar uitleg tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (p. 15-16). Zij meent dat het gegeven dat zij initieel de hoop koesterde om terug te keren een redelijke verklaring is voor het laattijdig indienen van haar verzoek. Het betreft volgens haar niet noodzakelijkerwijze een tegenindicatie van haar vrees op vervolging, maar duidt integendeel opnieuw op de complexiteit van de vrees die zij koestert en de impact die dit heeft op haar privé- en familieleven. Zij legt uit dat zij immers al vele jaren gescheiden leefde van haar echtgenoot en haar dochters, om te vermijden dat haar problemen, die via haar broers op haar afstraalden, ook op hen zouden afstralen. Uit de verklaringen die zij aflegde blijkt volgens verzoekster overduidelijk het belang van haar gezin voor haar en de moeite die zij ermee had om gescheiden te leven. In ieder geval voert verzoekster aan dat het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet mag leiden tot de afwijzing van het verzoek. Verzoekster verwijst naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster benadrukt dat haar problemen volledig gelinkt zijn aan de politieke activiteiten van haar broers. Zij legt uit dat zij, toen zij ondervond dat ze gevisieerd werd, afstand nam van haar echtgenoot en kinderen om te vermijden dat haar problemen ook op hen zouden afstralen. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot en dochters hun leven in Colombia in relatieve veiligheid leiden, dankzij de afstand die zij al jarenlang geleden van hen nam. Dat twee van haar dochters haar in België bezochten en vervolgens terugkeerden, kan volgens verzoekster dan ook op geen enkele manier een tegenindicatie zijn voor verzoeksters eigen vrees voor vervolging. De vrees in haar hoofde en die van haar dochters is immers van een heel andere orde. Door dit onderscheid niet te maken, en opnieuw geen rekening te houden met het belangrijke element dat verzoekster uit veiligheidsoverwegingen voor haar gezin, jarenlang gescheiden van hen leefde, voert verzoekster aan dat verweerder het verzoek niet grondig, noch zorgvuldig onderzocht, rekening houdend met alle relevante elementen.

Waar verweerder het niet geloofwaardig acht dat verzoeksters belagers haar gedurende 30 jaar niet gevonden hebben en pas in 2014 in staat waren een aanval op haar uit te voeren, beklemtoont verzoekster dat ze zeer verregaande maatregelen nam om onder de radar te blijven, zoals het gescheiden leven van haar gezin, meermaals verhuizen en een nieuwe job beginnen als leverancier wat inhield dat zij weinig op dezelfde plek was. Waar verweerder stelt dat het tegenstrijdig is dat zij enerzijds stelt dat zij erg laat thuiskwam en verder niet veel buiten kwam en anderzijds verklaarde dat zij werkte als leverancier van zuivelproducten en daarom op veel verschillende plekken komt, meent verzoekster dat het één in de lijn van het ander ligt: *“door haar mobiele job was zij moeilijk ergens te lokaliseren, en eens zij thuis was, ging zij weinig buiten. Dat zij haar dochters en man probeerde te ontmoeten in publieke plaatsen doet daar evenmin afbreuk aan. Dit beschouwen als het nemen van een onverantwoord risico en dus als een tegenindicatie van haar vrees voor vervolging, houdt geenszins rekening met het feit dat dit de enige mogelijkheid was om contact te houden met haar gezin, wat zo belangrijk is voor haar.”*.

Wat betreft verzoeksters vermoeden dat zij als een grote vis van de groep M-19 aanzien wordt, stelt zij duidelijk te hebben uitgelegd dat zij aan de problemen van haar broers gelinkt werd, die actief waren binnen de M-19. Zoals verzoekster uitlegde waren ze “allemaal een beetje betrokken”, “zonder het te beseffen”. Zij stelt dat zij zich verdacht maakte doordat er vergaderingen van de M-19 in haar huis werden georganiseerd (zonder haar medeweten) en vooral doordat zij haar broer Al. ging opsporen en een klacht neerlegde bij het parket nadat hij ontvoerd en vastgehouden werd. Verzoekster wijst erop dat verweerder goed op de hoogte is van de problemen die de familie ondervonden heeft, waaronder verzoeksters broer Al., die door tegenpartij zelf als vluchteling erkend werd, nadat hij gevangengenomen werd *en vrijgelaten werd doordat verzoekster hem opspoorde en een klacht neerlegde*, wat haar zelf in het vizier bracht, met alle gevolgen van dien.

Voorts betoogt verzoekster dat ze op geen enkel moment gevraagd werd naar documenten die de aanrijding met de moto bewijzen, ook al werd zij twee keer gehoord. Door niet naar deze documenten te vragen, maar het ontbreken ervan als een doorslaggevend argument aan te wenden om het incident als ongeloofwaardig te beschouwen, heeft tegenpartij volgens verzoekster uiterst onzorgvuldig gehandeld, in strijd met de plichten die op haar rusten als asielinstantie.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeksters houding na het ongeval niet overeenstemt met iemand die daadwerkelijk gezocht wordt, doordat zij nog bleef werken tot oktober 2014 en zij pas in december 2015 Colombia verliet, stelt verzoekster dat deze redenering opnieuw geen rekening houdt met de aard en de complexiteit van de vrees die verzoekster koester in Colombia, noch met de prijs die het haar gekost heeft en kost, vooral op gezinsvlak, noch met de fysieke herstelperiode van verzoekster en vervolgens de stappen die zij diende te ondernemen om te kunnen vertrekken. Bovenal stelt verzoekster dat bovenstaande redenering manifest onjuist is, nu verzoekster meteen na het ongeval gestopt is met werken en zij duidelijk uitlegde dat zij tot oktober 2014 vervangen werd, maar niet langer zelf werkte (notities 1, p. 8).

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van “*artikels 48/4, c), 48/6, §5, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*”.

Verzoekster, die uit Cali afkomstig is, stelt dat ze minstens nood heeft aan subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, c) van de wet van 15.12.1980, wat niet betwist wordt door tegenpartij, maar er wordt geoordeeld dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Bogota en dat dit in haar geval “redelijk” is.

Verzoekster verwijst naar het COI-rapport van juni 2018, waarin expliciet staat dat er zich, ook ná het vredesakkoord, nog steeds een intern gewapend conflict afspeelt in Colombia (p. 7), dat het conflict tegenwoordig gekenmerkt wordt door nieuwe geweldsdynamieken, waarbij bepaalde profielen nu meer gevaar lopen dan voorheen, waaronder mensen die het beleid steunen dat voortkomt uit het vredesakkoord (p. 17) en dat de burgerbevolking het grootste slachtoffer van het conflict blijft (p. 16). Verder verwijst verzoekster naar het verslag van de VN Veiligheidsraad over Colombia, van 27 december 2018, alsook naar het arrest Diakité van het Europees Hof van Justitie (C-285/12 van 30.1.2014, §35).

Verzoekster verwijst naar de richtlijnen van UNHCR over Colombia, die stellen dat de redelijkheid van een binnenlandse hervestigingsalternatief aan de hand van criteria onderzocht moet worden (UNHCR, “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia*”, september 2015, pp. 53-54).

Verzoekster betoogt dat Bogota geen veilig hervestigingsalternatief is, nu er veel moorden worden gepleegd en veel bendes actief zijn (COI Focus; artikel “*Tot nu toe hebben we in 2018 27 criminele bendes ontmanteld: Penalzoa*” van 23 april 2018).

Verzoekster stelt dat de toestand wat betreft “*the scale of internal displacement*” bijzonder ernstig is en in het bijzonder in Bogota (COI Focus, p. 23, p. 24). Verzoekster stelt dat veel ontheemden in zeer moeilijke omstandigheden leven in Bogota (COI Focus, p. 27-28).

Verzoekster geeft verder aan dat zij haar universitaire studies niet afmaakte en stelt dat het gegeven dat zij steeds gewerkt heeft in Cali niet noodzakelijkerwijs inhoudt dat zij ook in Bogota makkelijk werk zal vinden. Zij voert aan dat zij geen diploma heeft en bijna 60 jaar oud is, zodat het geen sinecure is om werk te vinden in een nieuwe stad.

Tot slot betwist verzoekster dat ze op een netwerk kan terugvallen. Verzoeksters echtgenoot heeft kanker en één van haar dochters (K.) artritis, waardoor zij moeilijk kan werken. Zij meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met factoren die een belangrijke tegenindicatie zijn van het feit dat zij werk zou vinden in Bogota, of, als dit niet zou kunnen, volledig beroep zou kunnen doen op financiële hulp van familie voor onbepaalde tijd. Zij stelt dat het feit dat zij anderhalve maand in een noodsituatie bij haar dochter K. is ondergedoken niet zomaar kan betekenen dat verzoekster nu op duurzame wijze bij haar dochter zou kunnen intrekken, als redelijk hervestigingsalternatief. Verzoekster stelt dat haar enige dochter die in Bogota woont er in een studentenhuus woont en dat haar dochter K. nog studeert zodat ze niet financieel in kan staan voor haar moeder.

2.2. Stukken

Op 17 december 2019 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met daarbij de hyperlinks naar de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, alsook de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekster toont genoegzaam haar identiteit aan. Ze legt haar originele paspoort neer. Verzoeksters identiteit en nationaliteit worden niet betwist, noch de documenten die zij hiertoe neerlegde.

2.4.2. Verzoekster verklaarde dat ze Colombia ontvluchtte omdat ze er gevisieerd werd door de Colombiaanse autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van haar broers. Zij stelde dat zij sinds 1986 gezocht wordt en dat ze vermoedde dat de autoriteiten haar een politieke betrokkenheid toewijzen omwille van de politieke activiteiten van haar broers in de jaren 1980 en 1990 bij M-19 (notities, van het persoonlijk onderhoud van 8 december 2017 (hierna: notities 1), p. 7-8; notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2019 (hierna: notities 2), p. 15-16).

Verzoekster voert dat verweerder geen grondig onderzoek voerde. Immers hij zou goed op de hoogte zijn *“van de problemen die de familie ondervonden heeft, waaronder verzoeksters broer Al., die door tegenpartij zelf als vluchteling erkend werd, nadat hij gevangengenomen werd en vrijgelaten werd*

doordat verzoekster hem opspoorde en een klacht neerlegde, wat haar zelf in het vizier bracht, met alle gevolgen van dien”.

De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke verzoeker om internationale bescherming dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Dit is niet het geval.

Vooreerst kan uit de bestreden beslissing duidelijk blijken dat wel rekening gehouden werd met verzoeksters familiale situatie. Waar het verzoekschrift erop wijst dat verzoeksters broer Al. de vluchtelingenstatus werd toegekend wordt eraan voorbij gegaan dat de vluchtelingenstatus aan haar overige 3 broers en zus door het Commissariaat-generaal werd geweigerd.

2.4.3. Verzoeksters broers Al., Ad. Waren actief voor de M-19 in de jaren 1980 en 1990. Verzoekster kan zich bezwaarlijk steunen op de activiteiten van haar boers meer dan dertig jaar geleden om te stellen dat ze actueel zou gezocht worden door de Colombiaanse autoriteiten. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeksters broers Colombia in de jaren 1990 verlaten hebben en de familie aldus niet langer politiek betrokken was. Verzoekster gaat er voorts geheel aan voorbij dat minstens de ene broer die als vluchteling werd erkend, wel heeft aangetoond dat hij toen politiek actief was, wat verzoekster nooit is geweest. Integendeel verzoekster ging ervan uit dat zij niet geviseerd was nu ze haar broer Al. ging opsporen en een klacht neerlegde bij het parket nadat hij ontvoerd en vastgehouden werd. Hierdoor is Al. in 1986 vrijgelaten wat er ook op wijst dat naast het betrekkelijk belang van diens activiteiten, ook verzoeksters situatie niet in de negatieve aandacht kwam van de autoriteiten. Verzoeksters bewering dat ze *“allemaal een beetje betrokken”*, waren *“zonder het te beseffen”* omdat haar broer eind jaren tachtig zonder haar medeweten vergaderingen van de M-19 in haar huis organiseerde blijft een loutere bewering en kan geenszins toelichten waarom verzoekster en haar echtgenoot en kinderen dertig jaar na datum niet gehinderd werden door de overheid.

2.4.4. Hoe dan ook vallen verzoeksters voorgehouden problemen met de Colombiaanse autoriteiten niet te verzoenen haar drie decennialang ongemoeid verblijf in Colombia.

Verzoekster stelt enerzijds dat zij zich na de aanrijding in mei 2014 niet bij de autoriteiten kon aanmelden omdat zij door deze autoriteiten vervolgd werd (notities 1, p. 9) maar anderzijds kon ze zich wel *“tot de autoriteiten [wenden] die verantwoordelijk zijn voor het afleveren van een paspoort”* en doet dit volgens verzoekster *“geen afbreuk aan de vrees voor vervolging die zij heeft en die haar en haar familie reeds in het verleden troffen”*. Indien kan aangenomen worden dat deze paspoortautoriteiten verschillend zijn van de diensten die haar om vermeende politieke aanhang beweerdelijk vervolgen dan nog niet kan ingezien worden waarom de lokale verkeerspolitie meer politieke informatie zou hebben dan die nationale diensten die de uitreis van burgers moet toestaan. Verzoekster verkreeg op 6 mei 2015 een paspoort en kon vervolgens Colombia op legale wijze en met haar eigen paspoort verlaten. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekster niet in de negatieve belangstelling staat van haar autoriteiten.

Dit kan niet worden losgezien van de vaststelling dat verzoekster pas op 9 december 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij reeds op 15 december 2015 in België was aangekomen en er bijna een jaar verbleven had. Verzoekster kende de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen, nu haar broers hiervan gebruikt maakten. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging

2.4.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar uitleg tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en voert aan dat het gegeven dat zij initieel de hoop koesterde om terug te keren een redelijke verklaring is voor het laattijdig indienen van haar verzoek. Dat verzoekster na dertig jaar nog hoop koesterde om terug te keren (notities 1, p. 6, p. 15; notities 2, p. 3) kan echter geen afbreuk doen aan het feit dat van een persoon die vervolgd wordt in haar land van herkomst redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk bescherming zou zoeken. Niets belemmerde verzoekster eventueel afstand te doen van deze verzoek om internationale bescherming indien ze wilde terugkeren naar Colombia.

De Raad kan verzoekster bijtreden waar ze hierbij verwijzend naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvoert dat het laattijdig

indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet mag leiden tot de afwijzing van het verzoek. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het laattijdige indienen van haar verzoek is *in casu* evenwel een bijkomende negatieve aanwijzing dat dit verzoek niet gegrond is. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

2.4.6. Er kan hoe dan ook niet worden ingezien waarom de Colombiaanse autoriteiten een persoon van 60 jaar zouden volgen die nooit politieke activiteiten had, nooit betrokken is geweest bij de M-19 en bovendien nauwelijks op de hoogte was van de politieke activiteiten en betrokkenheid bij de M-19 van haar politiek actieve broers (notities 1, p. 5, 11-12; notities 2, p. 9, p. 11, p. 15, p. 16), die Colombia overigens reeds in 1996-1997 hebben verlaten. Er kan evenmin worden ingezien waarom de Colombiaanse autoriteiten verzoekster als een lid of zelfs leider van de groep M-19 zouden aanzien. Verzoekster blijft hierover louter hypothetisch (notities 1, p. 11, p. 13; notities, p. 16). Tenslotte gaat verzoekster er geheel aan voorbij (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) dat de M-19 reeds in de late jaren 1980 gedemobiliseerd werd en dat de beweging toen een politieke partij werd, de 'Alianza Democrática M-19' (Wikipediapagina "*19th of April Movement*").

Verzoeksters asielrelaas komt dan ook verzonnen voor nu geen redenen zijn om een vrouw van 60 jaar die nooit aan politiek deed te vervolgen voor activiteiten van haar broers - die meer dan 20 jaar geleden het land verlieten - voor een politieke beweging die reeds 30 jaar niet meer bestaat. Verzoeksters relaas mist realiteitszin, is geheel achterhaald en komt verzonnen voor.

2.4.7. Dit kan ook blijken uit verzoeksters bewering dat de Colombiaanse autoriteiten die naar haar zeggen daadwerkelijk naar haar op zoek waren en haar familieleden in de gaten hielden en bedreigden, alsook haar burens aanspraken om haar te vinden (notities 1, p. 6-10, p. 12; notities 2, p. 3-6, p. 8-11), er pas na 30 jaar in geslaagd zouden zijn verzoekster te vinden, toen zij op 15 mei 2014 aangereden werd door een persoon op een motor. Verzoeksters uitleg dat haar belagers haar nooit gevonden hebben omdat zij veel werkte, vroeg naar haar werk vertrok en erg laat thuiskwam en verder niet veel buiten kwam (notities 1, p. 7, p. 10, p. 16; CGVS 2, p. 7, p. 10), wat zij ook herhaalde in haar verzoekschrift, is geheel strijdig met haar werkverklaringen toen ze als leverancier van zuivelproducten tot een jaar voor haar vertrek naar België leveringen deed aan winkels in verschillende wijken, dorpen, steden en zelfs buiten het departement Valle del Cauca (notities 1, p. 4-5, 16-17; notities 2, p. 8 en notities 1, p. 10; notities 2, p. 10). Bovendien stelde verzoekster dat zij haar gezin nog vaak zag in Cali, dat ze elkaar voornamelijk op straat en in parken ontmoette en heel uitzonderlijk in haar woning (notities 1, p. 5; notities 2, p. 7).

Zelfs met haar mobiele job waardoor ze beweerdelijk moeilijk te lokaliseren was, dan nog zou het op zeer verregaande incompetentie van de autoriteiten wijzen, indien ze niet te weten kwamen dat verzoekster steeds in Cali bleef wonen, niet alleen in dezelfde wijk als haar gezin maar zelfs in dezelfde straat als haar gezin, slechts vier huizen verder (notities 1, p. 5, p. 16; notities 2, p. 6-7). Dit klemmt te meer indien zoals verzoekster aangaf, er naar haar gevraagd werd in de wijk, zowel bij haar familieleden als burens (notities 1, p. 7, p. 9, p. 10; notities 2, p. 11). Uit haar verklaringen kan enkel afgeleid worden dat verzoekster niet gezocht werd door de autoriteiten, zelfs niet dat ze ooit de moeite deden om haar sporadisch te volgen, laat staan vervolgen.

2.4.8. Gelet op voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij ooit, laat staan 30 jaar lang daadwerkelijk werd gezocht door de Colombiaanse autoriteiten, zodat haar hypothesen over het incident waarbij zij op 15 mei 2014 door een van haar belagers omver gereden zou zijn, niet meer is dan een persoonlijke bewering. Bovendien dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel begin van bewijs van dit incident neerlegt, niettegenstaande uit haar verklaringen blijkt dat zij zich voor medische zorgen naar een ziekenhuis begaf (notities 1, p. 8; notities 2, p. 8) en dit op een publieke plaats gebeurde. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat ze op geen enkel moment gevraagd werd naar documenten die de aanrijding met de moto bewijzen, benadrukt de Raad dat voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Hoe dan ook zelf indien verzoekster is aangereden op straat, wat mogelijk is in elk land van de wereld, dan nog is dit geen bewijs van vervolging. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoekster zelf en de Raad kan maar vaststellen dat verzoekster ook in beroep louter bij beweringen blijft.

Zo moet vastgesteld worden dat de omstandigheden van dit incident louter op vermoedens rusten. Verzoekster gaf immers aan dat ze de dader niet zag, noch herkende, dat er niets werd gezegd en dat

de motorrijder enkel terug op zijn motor stapte en wegreed (notities 2, p. 8). Verzoekster zelf vermoedt dat ze die dag door haar belagers gelokaliseerd en omver gereden werd. Uit deze hypothese leidde ze verder af dat ze het verleden nog niet vergeten waren (notities 1, p. 8-10; notities 2, p. 8-9). Verzoekster blijft dus bij een hypothese dat ze vermoedelijk herkend werd door personen die ze niet kan situeren, hierom vermoedt ze dat ze omvergereden was, en ze vermoedt nog verder dat ze vervolgd zou zijn. Verzoekster is niet ernstig. Uit niets blijkt dat dit incident gelinkt is aan de Colombiaanse autoriteiten. Ook verzoekster handelde hier niet naar nu ze na het incident in mei 2014 nog meer dan een jaar wachtte alvorens zij Colombia in december 2015 verliet – en in mei 2015 nog een paspoort werd afgeleverd.

2.4.9. Wat het overlijden van verzoeksters neef J. betreft, die dertien jaar geleden in 2007 stierf nadat hij vanuit België, waar hij woonde, naar Colombia was gereisd om zijn moeder te bezoeken, steunt verzoekster andermaal op vermoedens. Niettemin dit ernstige feit, kan nergens uit blijken dat haar neef werd vermoord, noch dat dit het gevolg zou geweest zijn van het behoren tot de familie van zijn vader. Uit verzoeksters nadere verklaringen blijkt dat zij niet weet wie de dader was en dat noch verzoekster, noch haar familie ooit contact had met de autoriteiten die de moord onderzochten, noch met de moeder van haar neef, die nog in Colombia verblijft en waarvan zij niet weet of zij bij de autoriteiten navraag deed over het onderzoek (notities 1, p. 8, p. 14-15; notities 2, p. 16). Verzoeksters ongefundeerde beweringen omtrent het overlijden van haar neef kunnen geenszins aantonen dat hij werd gedood door toedoen van de autoriteiten, laat staan omwille van de banden van haar familie met M-19, laat staan dat zijn tante hierdoor gevisieerd zou worden 13 jaar later. De door verzoekster voorgelegde overlijdensakte van haar neef bevestigt zijn overlijden op 25 juni 2007, doch vermeldt niets omtrent de omstandigheden van zijn dood of eventuele moord. Dit document kan aldus niet aantonen dat verzoeksters neef werd vermoord, laat staan door de autoriteiten omwille van zijn familiebanden met voormalige leden van de M-19, een beweging die niet langer bestaat en in late jaren 1980 gedemobiliseerd werd. Verzoeksters verzoek om internationale bescherming komt geheel verzonnen voor en mist elke realiteitszin.

2.4.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel*

risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

2.5.3. De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejercito de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren ("COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

2.5.4. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus "Colombia: Veiligheidssituatie" van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punt 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia" van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) “*suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services*” (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Verzoekster behoort geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p.39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22) Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.5.5. Dit kan uit blijken uit verzoeksters verklaringen en de handelwijze van haarzelf en haar naaste familie. Verzoekster is afkomstig uit Cali in het departement Valle del Cauca. Verzoekster steunt haar verzoek om internationale bescherming niet op het verhoogd geweld in haar regio van herkomst. Integendeel verzoekster, die erg mobiel is voor haar werk, maakt geen enkele referentie aan het algemeen geweld in haar regio. Verzoekster zegt uitdrukkelijk dat ze Colombia enkel verlaten heeft omwille van de problemen van haar broers als lid van de M-19. Pas in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster niet naar Colombia kan terugkeren omwille van een situatie zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.6. De Raad ontkent niet dat het departement Valle del Cauca – noch het eraan grenzende departement Cauca – ernstige problemen kent. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld. Volgens de toegevoegde COI (COI Focus 2019, punt 6.2.2.) opereren in het noorden van Cauca dat grenst aan Valle de Cauca, een veelheid aan gewapende groepen. Het is een voorbeeld van wat hoger werd aangehaald met name een gebied waar gewapende bendes - waaronder dissidente FARC-strijders - de bevolking in afgelegen regio's van Cauca onder hun controle trachten te krijgen met het oog op de drugssmokkel en illegale mijnbouw. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechterlijke executies uit.

2.5.7. Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en

Bolívar, en havenstad Buenaventura, hebben het meest lijden onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van *confinement*. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad (*masacre*).

Zoals gesteld is Colombia nog steeds een land met ernstige problemen en in een deel van het platteland van Cauca en Valle del Cauca is de intensiteit van het geweld problematisch. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst pp. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is.

2.5.8. Verzoekster is hoe dan ook afkomstig uit Cali de hoofdstad van het departement Valle de Cauca. Het is de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60 % van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel (COI Focus 2018, p. 29.) Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad, voor een extra uitdaging vormt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's (COI Focus 2019, punt 6.5.3.). Uit deze informatie kan niet worden afgeleid in Cali een gewapend conflict heerst, noch dat burgers uit de miljoenenstad Cali enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoekster die inmiddels 60 jaar is en haar leven in Cali doorbracht, niet kan terugkeren naar de stad waar ze woonde, opgroeide, haar kinderen heeft opgevoed en waar haar echtgenoot en kinderen nog steeds wonen.

Zoals de bestreden beslissing terecht stelde, stemt ook de houding van verzoeksters familieleden "*niet overeen met uw verklaringen als zou uw hele familie geviseerd worden en u ook voor hun veiligheid vreest* (CGVS I, p. 4, 7, 16; CGVS II, p. 15). Zo verklaarde u dat uw oudste dochter Je. u in juli 2018 samen met uw kleindochter kwam opzoeken in België. Na een verblijf van drie weken keerden uw dochter en kleindochter terug naar Colombia, waar ze in Cali bij uw echtgenoot wonen. Uw dochter K. reisde in januari 2019 naar België en verbleef hier nog ten tijde van uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde evenwel dat uw dochter van plan was eind januari 2019 terug te keren naar Colombia waar ze haar studies in Bogota zou verderzetten (CGVS II, p. 2-3). U verklaarde voorts dat uw moeder, sinds het merendeel van haar kinderen in België verbleef en hier over een verblijfsvergunning beschikte, afwisselend in België en in Colombia leefde en zodoende over en weer reisde, totdat ze zich enkele jaren geleden definitief in België vestigde (CGVS I, p. 3). De vaststelling dat uw familieleden zonder enig probleem Colombia uit en inreizen, zet de geloofwaardigheid van uw bewering dat ook uw familieleden geviseerd, bedreigd en aangesproken worden, ernstig op de helling". De Raad kan dan ook niet inzien waarom verzoekster, tenzij uit vrije wil, naar een andere stad in Colombia of naar de hoofdstad zou moeten verhuizen.

2.5.9. De Raad kan dan ook in hoofde van verzoekster geen vervolging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vaststellen.

2.5.10. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK